

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

9 юли 1987 година*

По съединени дела 281, 283, 284, 285 и 287/85

Федерална република Германия, за която се явява г-н Martin Seidel, Ministerialrat, и Alfred Dittrich, Oberregierungsrat във Федералното министерство на икономиката, в качеството на представители, със седалище в Люксембург, германското посолство,

ищец,

подпомаган от

Кралство Нидерландия, за което се явява г-н A. Vos, правен съветник и г-н Gustaav M. Borchardt, помощник Juridisch Adviseur в Министерство на външните работи, в качеството на представител, със седалище в Люксембург, нидерландското посолство,

въстъпила страна,

Френската република, за която се явява г-н Gilbert Guillaume, директор по правните въпроси в Министерството на външните работи, в качеството на представител, и г-н Bernard Botte, Attaché D'administration centrale в Министерство на външните работи, в качеството на заместник представител, със седалище в Люксембург- френското посолство,

ищец,

подпомаган от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия,

въстъпила страна,

Кралство Нидерландия, за което се явява г-н В. J. Keur, помощник Juridisch Adviseur в Министерството на външните работи, в качеството на представител, със седалище в Люксембург, нидерландското посолство,

ищец,

Кралство Дания, за което се явява г-н Laurids Mikaelson, правен съветник в Министерството на външните работи, в качеството на представител, със седалище в Люксембург, датското посолство,

ищец,

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за които се явява г-н Brian E. McNeilly, от Правния департамент на Министерството на финансите, в качеството на представител, със седалище в Люксембург, посолството на Обединеното кралство,

ищец,

* Език на производството: датски, немски, английски, френски и нидерландски.

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява:

-по дело 281/85, от г-н Goetz Zur Hausen, правен съветник,

-по дело 283/85, от г-н Armando Toledano-Laredo, правен съветник, и г-н Enrico Traversa, член на Правната служба на Комисията,

-по дело 284/85, от г-н Auke Haaksma, член на Правната служба на Комисията,

-по дело 285/85, от г-н Goetz Zur Hausen, правен съветник, и Jens Christoffersen, член на Правната служба на Комисията,

-по дело 287/85, от г-н Frank Benyon, член на Правната служба на Комисията,

в качеството на представители, със седалище в Люксембург, при кантората на г-н G. Kremlis, член на Правната служба на Комисията, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ответник,

подпомагана от:

Европейския парламент, за който се явява г-н Francesco Pasetti-Bombardella, юрисконсулт на Парламента, подпомаган, както следва:

- по дело 281/85, от г-н Johann Schoo, главен администратор,

- по дело 283/85.от г-н Christian Pennera, главен администратор,

- по дело 284/85. от г-н Jan De Wachter, главен администратор,

- по дело 285/85, от г-н Peder Kyst, главен администратор,

- по дело 287/85. от г-н Jannis Pantalis, администратор,

в качеството на представители, със седалище в Люксембург, при генералния секретариат на Европейския парламент, Европейски център, Kirchberg,

встъпила страна,

с предмет иск за отмяна на Решение на Комисията 85/381/ЕИО от 8 юли 1985 г. за установяване на процедура за предварително информиране и консултиране по миграционните политики по отношение на трети страни,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н Y. Galmot, г-н С. Kakouris, г-н Т. F. O'Higgins и г-н F. Schockweiler (председатели на състав), г-н G. Bosco, г-н Т.

Коопmans, г-н О. Due, г-н U. Everling, г-н К. Bahlmann, г-н R. Joliet, г-н J. C. Moitinho De Almeida и г-н G. C. Rodriguez Iglesias, съдии,

генерален адвокат: г-н G. F. Mancini,

секретар: г-н Н. А. Ruehl, главен администратор,

като взе предвид протокола от съдебното заседание, допълнен след устната фаза на 4 декември 1986 г., по време на което:

- Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, ищец и встъпила страна, за което се явяват г-н В. McHenry и г-н I. Glick, barrister,

- Комисията на Европейските общности, ответник, за която се явява по дело 284/85 г-н Hendrik van Lier, член на нейната Правна служба,

- Европейският парламент, встъпила страна, за който се явява по всички дела г-н Francesco Pasetti-Bombardella, подпомаган по дело 284/85 от г-н Johann Schoo;

след изслушване на становището на генералния адвокат, представено на съдебното заседание на 31 март 1987 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С иски молби, заведени в Секретариата на Съда на:

- 17 септември 1985 г., от Федерална република Германия,

- 18 септември 1985 г., от Френската република,

- 20 септември 1985 г., от Кралство Нидерландия,

- 23 септември 1985 г., от Кралство Дания,

- 23 септември 1985 г., от Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия,

упоменатите по-горе държави-членки са завели иск по член 173, параграф 1 от Договора за ЕИО за установяване нищожността на Решение 85/381/ЕИО на Комисията от 8 юли 1985 г. за установяване на процедура за предварително информиране и консултиране по миграционните политики по отношение на трети страни (ОВ L 217 , стр. 25).

2. Решение 85/381/ЕИО установява процедура за предварително информиране и консултиране на миграционните политики по отношение на трети страни. Според член 1, държавите-членки са длъжни да информират Комисията и другите държави-членки за своите проекти на мерки и проекти на споразумения по отношение на работници от трети страни и членовете на техните семейства в следните области: влизане, пребиваване и заетост, включително незаконно влизане, пребиваване и заетост;

постигане на равно третиране на условията на живот и труд, възнагражденията и икономическите права; насърчаване на интеграцията в работната сила, обществото и културния живот; както и доброволното завръщане на такива лица в техните държави по произход. Според член 2, тази процедура за уведомяване може да бъде последвана от консултации между държавите-членки и Комисията, организирани от Комисията. Процедурата за консултиране може да бъде образувана от страна на държава-членка или на Комисията. Според член 3 целите на процедурата за консултиране са, *inter alia*: улесняване на взаимния обмен на информация и идентифициране на въпросите от общ интерес, и в резултат на това – приемане на обща позиция от държавите-членки; осигуряване на това, споразуменията и мерките да бъдат в съответствие с политиките и действията на Общността; както и проучване на възможността да се вземат в предвид мерките, насочени, към постигане на напредък в хармонизирането на националното законодателство за чужденците и във включването на максимален брой разпоредби на Общността в двустранните споразумения.

3. Направено е позоваване към протокола от изслушването за по-пълно описание на фактите и на твърденията и аргументите на страните, които оттук нататък ще бъдат споменавани или коментирани само доколкото това е необходимо за аргументиране от страна на Съда.

Относно допустимостта

4. Комисията е оспорила допустимостта на иска заведен от Кралство Нидерландия на основание на това, че на датата на изтичане на срока за започване на производството оригиналът на исковата молба не е бил заведен в Секретариата на Съда, като към тази дата е било изпратено само съобщение по телекс.

5. Не е необходимо да се решава, дали искова молба, изпратена по телекс отговаря на формалните изисквания, предвидени в член 37, параграф 1 от Процедурния правилник, и дали изпращането по телекс е съвместимо със съществуването на правила за удължаване на сроковете за отчитане на разстоянията, предвидени в член 81, параграф 2 от Процедурния правилник, тъй като на датата на получаване на телексното съобщение в Секретариата, допустимият срок за започване на производството е бил вече изтекъл. Както Съдът вече е постановил в Решението си от 15 януари 1987 г. (по дело 152/85 г., *Misset* срещу Съвета, *Recueil*, стр. 223, 224) когато допустимият срок за започване на производството е изразен в календарни месеци, този срок изтича в края на деня на последния месец от него, който има същия номер на деня, в който се е случило събитието, довело до започването на този срок, т.е. датата на уведомяване. Тъй като оспорваното решение е било уведомено на постоянния представител на Нидерландия на 11 юли 1985 г., срокът от два месеца, в рамките на които следва да бъде образувано производство за установяване на нищожност на мярка, в изпълнение на член 173, параграф 3 от Договора за ЕИО, е изтекъл в полунощ на 11 септември 1985 г. и следователно срокът за започване на производството, като се отчетат удължаването на срока с шест дни заради разстояние за Нидерландия, предвиден в Приложение II към Процедурния правилник, е изтекъл в полунощ на 17 септември 1985 г. Въпреки това дори и телексното съобщение от Кралство Нидерландия е получено в Съда едва на 18 септември 1985 г.

6. Следователно искът на Кралство Нидерландия следва да бъде обявен за недопустим по давност.

7. Независимо от това, от представените пред Съда документи, не е видно срокът за започване на производството да не е спазен по отношение на исковете, заведени от другите държави-членки.

По същество

8. Държавите-членки, ищци са повдигнали две тези в подкрепа на своите искове, че оспорваното решение следва да бъде обявено за нищожно, а именно: липса на правомощия от страна на Комисията да приеме въпросното решение и нарушение на съществени процедурни изисквания, а именно непровеждане на предварителни консултации с Икономическия и социалния комитет и недостатъчна обосновка на решението.

Относно компетентността на Комисията

9. Държавите-членки, ищци твърдят, че нито член 118, нито която и до било друга разпоредба на Договора не оправомощава Комисията да приема задължително решение в област, попадаща в тяхната изключителна компетентност. Френската република поддържа, че въпросите, свързани с условията за влизане, пребиваване и заетост на граждани на трети страни засяга сигурността на държавите-членки и значително надхвърля социалната сфера, посочена в член 118.

10. В тази връзка следва да се има предвид, че член 118, алинея 1 от Договора за ЕИО възлага на Комисията „задачата за насърчаване на тясно сътрудничество между държавите-членки в социалната сфера”. В алинея 2 се предвижда, че за тази цел Комисията трябва да работи в тясно сътрудничество с държавите-членки като прави проучвания, изготвя становища и организира консултации.

11. Първата теза повдига два отделни въпроса, а именно - дали сътрудничеството между държавите-членки в социалната сфера, както е предвидено в член 118, алинея 1 се разпростира към миграционните политики по отношение на трети страни, и, второ, дали организирането на консултациите – задача, възложена на Комисията по силата на алинея 2 на тази разпоредба, дава правомощие за издаване на задължителни мерки. Тези два въпроса следва да бъдат разгледани последователно.

12. В член 117 от Договора за ЕИО, който се съдържа в глава 1, който се отнася до социалните разпоредби от дял III относно социалната политика на Общността установена в алинея 1, необходимостта за държавите-членки да насърчават подобряването на условията на труд и на стандарта на живот на работниците, което да позволи тяхното хармонизиране при същевременно запазване на подобрението. Според алинея 2, такова развитие следва да бъде резултат не само от функционирането на общия пазар, който следва да допринесе за хармонизиране на социалните системи, но също така от процедурите, предвидени в Договора и от сближаването на националните законодателства.

13. Именно, като се вземе предвид това сближаване, член 118 възлага на Комисията задачата да насърчава тясното сътрудничество между държавите-членки в социалната сфера, в частност, по въпросите, които се отнасят до заетостта и условията на труд.

14. Следователно, макар и член 118 от Договора за ЕИО да зачита правомощията на държавите-членки в социалната сфера, доколкото последната не е обхваната от други разпоредби на Договора, като например – разпоредбите относно свободното движение на работници, Общата селскостопанска политика или Общата транспортна политика, независимо от това той предвижда, че тези правомощия следва да бъдат упражнявани в рамките на сътрудничеството между държавите-членки, което трябва да бъде организирано от Комисията.

15. Същността на представените от държавите-членки, ищци аргументи е, че миграционната политика по отношение на трети страни не е част от социалната сфера, предвидена в член 118, или, алтернативно, че тя попада само частично в тази сфера.

16. По отношение на основния аргумент на ищите следва да бъде отбелязано, че върху състоянието на заетостта и, по-общо, върху подобряването на условията на живот и труд в Общността се отразява политиката, изпълнявана от държавите-членки по отношение на работниците от трети страни. В преамбюла на Решение 85/381/ЕИО Комисията правилно счита, че е важно да се осигури, тъй като миграционните политики на държавите-членки по отношение на трети страни отчитат общите политики и мерките, предприети на ниво на Общността, в частност, в контекста на политиката на пазара на труда на Общността, с цел тези резултати да не бъдат застрашени.

17. Още през 1974 г., в Резолюцията си от 21 януари 1974 г. относно програма за социална политика (ОВ С 13, стр. 1), Съветът е признал, че миграционните политики, изпълнявани от държавите-членки, се отразяват на социалната политика на Общността, в частност, с оглед на тяхното въздействие върху пазара на труда на Общността и на условията на труд на работниците на Общността. В тази резолюция Съветът е признал необходимостта и изразил политическата воля за насърчаване на консултациите в областта на миграционните политики по отношение на трети страни. Той отново е подчертал тази гледна точка в своята Резолюция от 9 февруари 1976 г. относно програма за действие за работниците мигранти и членовете на техните семейства (ОВ С 34, стр. 2) и в своята Резолюция от 27 юни 1980 относно насоки за политиката на пазара на труда на Общността (ОВ С 168, стр. 1), която е цитирана в решението на Комисията. Решението също така се позовава и на Резолюцията относно насоки за политиката на Общността по миграцията, които вече са одобрени от съвета и които е следвало да бъдат формално приети на 16 юли 1985 г. (ОВ С 186, стр. 3).

18. Следователно следва да бъде установено, че аргументът, че миграционната политика по отношение на трети страни попада изцяло извън обхвата на социалната сфера, по отношение на която член 118 регламентира сътрудничество между държавите-членки, не може да бъде приет.

19. Сега следва да бъде разгледана основателността на алтернативния аргумент на държавите-членки, ищци в смисъл, че оспорваното решение обхваща въпроси, които попадат извън обхвата на социалната сфера по смисъла на член 118. Държавите-членки твърдят, че Решение 85/381/ЕИО цели да въведе процедура за консултиране в културната сфера, доколкото то се позовава, в частност, на „интеграцията в ... културния живот” на работниците от трети страни.

20. Това възражение се позовава на член 1 от оспорваното решение, който включва в процедурата за информиране и консултиране „насърчаването на интеграцията в работната сила, обществото и културния живот” на работниците мигранти от трети страни и членовете на техните семейства.

21. Следва да бъде установено, че насърчаването на интеграцията в работната сила на работниците от трети страни попада в социалната сфера по смисъла на член 118, доколкото тя е тясно свързана със заетостта. Това също така се отнася до тяхната интеграция в обществото, като се вземат предвид целите, последвани с оспорваното решение, доколкото проектите на въпросните мерки са тясно свързани с проблемите, които се отнасят до заетостта и условията на труд, поради което няма основание да се счита, че решението има за цел да внесе различен смисъл на това понятие

22. Що се отнася до културната интеграция на емигрантските общности от трети страни, докато това може да бъде свързано до известна степен с последиците на миграционната политика, тя е насочена към емигрантските общности като цяло, без разграничение между работници мигранти и други чужденци, поради което връзката с проблемите, които се отнасят до заетостта и условията на труд е изключително тънка.

23. В допълнение към това, миграционната политика може да попадне в обхвата на социалната политика по смисъла на член 118 само дотолкова, доколкото тя се отнася до положението на работниците от трети страни по отношение на тяхното въздействие върху пазара на труда и условията на труд.

24. В резултат на това, доколкото Решение 85/381/ЕИО включва насърчаването на културната интеграция като цяло след въпросите, които подлежат на консултиране, то надхвърля обхвата на социалната сфера, в която по силата на член 118 Комисията има задачата да насърчава сътрудничеството между държавите-членки.

25. Аргументът на Френската република, че политиката към чуждите граждани изцяло попада извън обхвата на социалната политика, доколкото тя включва въпроси на обществената сигурност, за която отговорността е единствено на държавите-членки, не може да бъде приет. Макар и да е вярно, че в изпълнение на своите правила, които регулират материята относно чуждите граждани, държавите-членки могат да предприемат мерки по отношение на работници, които са граждани на трети страни, било то чрез приемане на национални правила, било то чрез договаряне на международни инструменти – които се основават на съображения за обществен ред, обществена сигурност и обществено здраве и които, като такива, са изцяло от отговорността на държавите-членки, това не означава, че миграционната политика по отношение на трети страни задължително попада изцяло в обхвата на обществената сигурност.

26. Аргументът, повдигнат от Френската република и Федерална република Германия, в смисъл, че задължението за уведомяване може да застраши изискванията за пазене на тайна и за поверителност, по-конкретно, при преговорите с трети страни, следва също така да бъде отхвърлен, тъй като не съществува императивно изискване проектите да бъдат уведомени преди момента на тяхното публикуване. В допълнение към това, според член 4 от Решението, държавите-членки са длъжни да предприемат всички мерки да опазят поверителния характер на разменената информация, което следва да обхваща доброволно съобщената информация преди нейното публикуване.

27. Тъй като оспорваното решение излиза само частично извън обхвата на социалната политика по член 118, следва да бъде разгледано, дали член 118, алинея 2, който предвижда, че Комисията е длъжна да действа, *inter alia*, чрез организиране на консултации, ѝ дава правомощието да приема задължително решение с цел организирането на такива консултации.

28. В тази връзка следва да бъде подчертано, че когато член на Договора за ЕИО - в настоящия случай член 118 – възлага конкретна задача на Комисията, следва да бъде прието, че за да не бъде тази разпоредба напълно неефективна, тя предоставя на Комисията по необходимост и *per se* правомощията, които са необходими за изпълнението на тази задача. Следователно член 118, алинея 2 следва да бъде тълкуван като предоставящ на Комисията всички правомощия, които са необходими за организирането на консултациите. За да може да изпълнява тази задача за организиране на консултациите, Комисията задължително следва да разполага с възможността да изисква държавите-членки да нотифицират съществената информация, на първо място, с цел идентифициране на проблемите и, на второ място, с цел да се посочат евентуалните насоки за бъдещо съвместно действие от страна на държавите-членки; също така тя следва да разполага с възможността да ги задължи да вземат участие в консултациите.

29. Действително, сътрудничеството между държавите-членки, разпоредено с член 118 е възможно единствено в рамката на организирани консултации. При отсъствието на каквото и да е действие за образуването на това сътрудничество, то би останало неизползвана разпоредба, макар и да е предвидено в Договора. Тъй като на Комисията изрично е възложена задачата за насърчаване на такова сътрудничество и за организирането му, тя има право да образува процедури за консултиране в рамките на социалната сфера, предвидена в член 118.

30. Следва да се има предвид, че това правомощие на Комисията трябва да бъде ограничено до организирането на процедурата за уведомяване на информацията и за консултиране и че на настоящия етап на развитие на правото на Общността предметът на уведомяване и консултиране попада в компетенциите на държавите-членки. Следва също така да бъде посочено, че правомощието, което Комисията цели да упражнява по член 118, е само с процедурен характер за създаване на механизъм за уведомяване и консултиране, който следва да доведе до приемане на обща позиция от страна на държавите-членки.

31. Следователно, тъй като член 118 осигурява специфично основание за решението на Комисията, не е необходимо да се разглежда, дали резултатът, целен с въпросното решение, бил могъл да бъде постигнат с други общи разпоредби на Договора или с други процедури, които налагат действия от страна на другите институции.

32. След като беше установено, че Комисията е оправомощена по силата на член 118 да приеме задължително решение за държавите-членки за установяване на процедура за информиране и консултиране, следва да бъде разгледано, дали оспорваното решение не надхвърля границите на такава процедура, както твърдят държавите-членки, ищци.

33. Държавите-членки поддържат, че решението не просто организира процедура за консултиране, а чрез определяне на цел за тази консултация се стреми да определи

резултата и следователно превишава правомощията на Комисията, които са с процедурно естество. Действително в член 3, буква б) оспорваното Решение предвижда на практика, че целта на процедурата за консултиране е да се осигури, така че съобщените споразумения и мерки да са в съответствие с политиките на Общността в сферите, обхванати от решението включително политиката за помощ за развитие.

34. Тъй като правомощието на Комисията е с чисто процедурен характер да образува процедурата за консултиране, тя не може да определя резултата, който следва да бъде постигнат по време на тази консултация и не може да попречи на държавите-членки да приложат проектите, споразуменията и мерките, които тя би могла да прецени като неотговарящи на политиките и действията на Общността.

35. В резултат на това, доколкото член 3, буква б) предвижда конкретно задължение на държавите-членки и има за цел да им попречи да приемат национални мерки или да сключат споразумения, които Комисията прецени като неотговарящи на политиките и действията на Общността, то следва да бъде разглеждано, както държавите-членки, ищци твърдят, като превишаващо обхвата на правомощията на Комисията по член 118.

36. Вследствие на упоменатото по-горе следва да бъде уважено искането на държавите-членки, ищци, че оспорваното решение следва да бъде обявено за нищожно, доколкото Комисията не е разполагала с правомощия да:

- включи в обхвата на процедурата за консултиране член 1 въпроси, свързани с културната интеграция на работници от трети страни и на членовете на техните семейства; и

- предвиди член 3, буква б), че целта на консултирането е да се осигури съответствието на проектите на мерки и споразумения с политиките и действията на Общността.

Спазване на основните процедурни изисквания

- Непровеждане на консултации с Икономическия и социален комитет

37. Държавите-членки твърдят, че дори и решението да попада в правомощията на Комисията, то следва да бъде обявено за нищожно, тъй като то е било прието без преди това да бъде консултирано с Икономическия и социален комитет. Тази формалност е предвидена в член 118 по отношение на становищата, приемани от Комисията, и се твърди, че трябва да бъде спазена *a fortiori*, когато Комисията приема решение, в който случай тя определено следва да бъде разглеждана като съществено процедурно изискване.

38. В тази връзка е уместно да се посочи, че функцията на Икономическия и социален комитет, който е съставен от социално-икономическите групи, е да консултира Съвета и Комисията по решения, които следва да бъдат приети по отношение на практически въпроси от икономическо или социално естество, и да предоставя становища на основата на своята специфична компетентност и знания.

39. Съответно, член 118, алинея 3 предвижда да се направи задължително консултирането с Икономическия и социален комитет не в случаите на проучвания и на организиране на консултации, а единствено в случай на становища, с които

Комисията може да предложи прилагането на практически мерки, за които е полезно да се установи гледната точка на социално-икономическите групи. Не е такъв случаят, когато Комисията реши да събере информация или да организира среща, тъй като такива решения са изцяло с подготвителен и процедурен характер и по дефиниция не се занимават с въпроси по същество, които да породят необходимостта от участието на Икономическия и социален комитет при оценяването на социално-икономическия характер.

40. Следователно тезата, че решението следва да бъде обявено за нищожно на основание, че Икономическият и социален комитет не е бил консултиран, следва да бъде отхвърлено.

- Обосновка

41. Тезата, че решението следва да бъде обявено за нищожно на основание, че неговата обосновка е неправилна, доколкото то се позовава на Резолюцията от 16 юли 1985 г., която няма задължителен характер и следователно не може да служи за валидно правно основание, следва да бъде отхвърлено, тъй като правното основание е предвидено в член 118, на който решението се позовава. В допълнение към това, въпросната резолюция не е била формално приета към момента на приемане на решението.

42. Следователно оспорваното решение следва да бъде обявено за нищожно, доколкото Комисията не е разполагала с правомощията да:

- включи в обхвата на процедурата за консултиране чрез член 1 въпроси, свързани с културната интеграция на работници от трети страни и на членовете на техните семейства; и

- предвиди в член 3, буква б) целта на консултирането е да се осигури съответствието на проектите на мерки и споразумения с политиките и действията на Общността.

43. Останалите искания се отхвърлят.

По съдебните разноски

44. Член 69, параграф 2 от Процедурния правилник предвижда, че на страната, загубила делото се възлага да заплати разноските по него. Независимо от това, според параграф 3, алинея 1 от същия член, Съдът може да разпореда всяка страна да понесе направените от нея разноски изцяло или отчасти, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. Тъй като искът, заведен от Кралство Нидерландия, беше обявен за недопустим, на Кралство Нидерландия следва да бъде разпоредено да заплати разноските по този иск. Тъй като становищата на държавите-членки по другите иски и на подпомагащите страни в подкрепа на техните становища бяха приети само частично, не е подходящо да се разпореда на Комисия да заплати всичките разноски, а на всяка от страните, включително на подпомагащите страни, следва да бъде разпоредено да поеме своите разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Искът, заведен по дело 284/85 от Кралство Нидерландия, е недопустим поради давност.

2) Разпорежда на Кралство Нидерландия да заплати разноските.

3) Установява нищожността на Решение 85/381/ЕИО на Комисията от 8 юли 1985 г. за установяване на процедура за предварително информиране и консултиране по миграционните политики по отношение на трети страни, доколкото Комисията не е разполагала с правомощията да:

- включи в обхвата на процедурата за консултиране с член 1 въпроси, свързани с културната интеграция на работници от трети страни и на членовете на техните семейства; и

- предвиди член 3, буква б) че целта на консултирането е да се осигури съответствието на проектите на мерки и споразумения с политиките и действията на Общността.

4) Отхвърля останалите искове.

5) Разпорежда на всяка от страните по дела 281, 283, 285 и 287/85 да поеме собствените си разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 юли 1987 година.

Подписи